

AMO JONES

*Vládci
chaosu*

Vládci chaosu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Amo Jones

Vládci chaosu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vládci chaosu

PRAHA 2023

Přeložila: **RENATA HEITELOVÁ**

Amo Jones: Vládcí chaosu

Vydání první

Copyright © 2022. In Chaos We Reign by Amo Jones.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., 5. května 1746/22, Praha 4,
v roce 2023 jako svou 2614. publikaci

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Přeloženo z anglického originálu In Chaos We Reign vydaného v roce 2022

Český překlad © 2023 Renata Heitelová

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Daniela Čermáková

Book Cover: Hang Le

Přebal a vazba Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

Cena uvedena výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2117-2

ISBN e-knihy 978-80-269-2118-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2119-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2186-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

BARONET

Praha 2023

AMO JONES

*Vládci
chaosu*

Čtvrtý díl série
Půlnoční běsnění

*Mým čtenářům. Protože bez vás by moje postavy
šikanovaly pouze mě.*

Varování!

*Kniha obsahuje krvavé a násilné scény, vraždy,
sexuální napadení a prvky BDSM.*

1. kapitola

Cartier

Šestnáct let

Vzpomínám si na chvíli, kdy jsem si poprvé uvědomila, že je můj bratr šílenec. Bylo mi dvanáct a sledovala jsem ho, jak jednomu chlapovi potom, co mě unesl a uvěznil v opuštěném domě, aby si se mnou hrál jak s panenkou, serval maso z kostí. Byl to někdo cizí, a i když s sebou náš rodinný byznys nese rizika, nebyl ten člověk napojený na Půlnoční běsnění ani na Kiznič. Přesto ho můj velkolepý bratr holýma rukama roztrhal na kusy a ani u toho nemrkl. Dnešek je jako tenkrát, jen ještě horší. Horší, protože se mi pokusil ublížit někdo, koho znám.

Uslyším bouchnutí hlavních dveří a přestanu nalévat do koupele jasně růžové bubliny. Natáhnu se pro mobil na skřínce, otevru si Spotify a pustím si „OT“ od Niykee Heaton, potom strčím nohu do teplé vody. Když se ponořím hlouběji, bubliny přetečou na tmavou mramorovanou podlahu. Zavřu oči, abych se pokusila ze sebe setřást dnešní večer. Nechci, aby mě

Kyrin slyšel brečet, protože vím, že pak by to s ním bylo ještě horší.

Tu školu zvládám od chvíle, kdy mě do ní rodiče strčili – protože si Kyrin postavil hlavu a chce mě držet dál od Půlnočního běsnění – a budu ji zvládat i potom, co zase odjede na turné. Právě teď potřebuju jenom klid. Nic necítit, nic nevidět, nic neslyšet. Říká se, že utopení je nejmírumilovnější smrt, a dokážu si představit proč. Když se pár minut dusíte kvůli nedostatku kyslíku, otupělost přivítáte. Jako teď. Tahle prázdnota. Uvázla mezi říšemi života a smrti bych tu mohla plout a zadržovat dech, dokud bych prostě... neumřela.

Hrdlo mi sevře ruka a vytáhne mě z mlhy. Když se vynořím na hladinu, našťavaně si otřu vodu z obličeje. „Co to sakra děláš?“ Jakmile otevřu oči, spatřím nad sebou Keatona, jednoho z Bratrstva Kizniče. Od narození jsou s mým bratrem nerozluční jako siamská dvojčata – to v podstatě platí pro všechny čtyři kluky. Keaton však není jako ostatní, je prostě... jiný.

Když uvidím jeho oblečení, zaklapnu pusou. Značkové džíny pokrývají skvrny od krve, a když se mu konečně podívám do tváře, spatřím další krev a bláto, jak na obličeji, tak na tričku. Kluci z Bratrstva jsou jako mí bratři, všichni až na Keatona. Toho rozhodně za bratra nepovažuju, a to hlavně kvůli tomu, že se ke mně nikdy nechoval jako ostatní. Nepřipadá mi, že by mu vadilo, že existuju, ale ani mě nemá moc rád. Prostě tu vždycky jenom je. Už teda hodně dlouho. Ovšem jen stěží bych náš vztah označila za normální kamarádství. Kdykoli ho přistihnu, jak se na mě dívá, sevře se mi žaludek, a čím jsem starší, tím častěji se mi to stává. Nic to však nemění na tom, že se pořád hádáme, pravděpodobně mnohem víc než ostatní bratři, až na Kyrina.

„Co tu sakra děláš, Keatone?“ Zamračím se na něj a opřu se o zaoblenou stěnu vany. Palcem na noze otočím kohoutkem, abych si pustila teplou vodu.

Koutkem oka zahlédnu, že si klekl. Chytí mě za bradu a otočí mou tvář k sobě. Když se na mě zadívá, zadržím dech. Ze všech bratrů působí Keaton nejohroživěji – mě však neděsí. Kamkoli jde, obklopuje ho temnota, a ať dělá cokoli, nikdy se jí nezavějí. Pod povrchem jeho božských rysů se svíjejí muka. Vždycky mě trápilo, že je z něj nedokážu sejmout. Nezvládne to nikdo.

„Byl do toho zapletený ještě někdo další?“ Pronese to tak tichým hlasem, že to zní jako varování. Když se zadívám na obrysy jeho přirozeně plných rtů, ztratím nit myšlenek.

„Ne,“ zašeptám, kvůli slinám v krku trochu ochraptěle.

Napřímí se do výšky, vyzuje si těžké boty, přetáhne si tričko přes hlavu a odhodí ho na hromádku v koutě.

„Keatone...“, varuju ho. „Jestli Kyrin –“

„– to je mi teď u prdele, tygřice.“

Zavřu oči a opřu se o okraj vany. Poslouchám, jak jeho opasek při dopadu na podlahu zacinká, potom se mezi námi rozhostí dlouhé ticho. Když už si myslím, že neudělá to, co měl v úmyslu, jeho noha se otře o mou, zatímco si sedá na opačnou stranu vany. S Keatonem se od sebe držíme dál a myslím si, že si některé věci většinou jenom představuju. Ty dlouhé pohledy, letmé dotečky rukou, nebo i ty trvalejší. Hádáme se tvrdě, ale taky nám očividně na tom druhém záleží, vždycky však mezi námi panovala jasná hranice a nikdy se nerozmazala.

Až teď.

Měla jsem aspoň nechat svítit a možná nezapalovat tolik svíček. Uvědomím si, že zadržuju dech, teprve když se musím pomalu nadechnout, roztřeseně a zoufale.

„Otevři oči.“

Pomalu rozlepím víčka, a když zjistím, že mě pozoruje, zabořím zuby do spodního rtu. Vlasý má vlhké a trčí mu do všech stran, jako by si je právě prohrábl mokrou rukou. Tváře mu od horké vody zčervenaly. Keaton je velký chlap, větší než ostatní bratři, proto mu trup trčí nad bublinami a dlouhé paže má položené na okrajích vany. Upřu oči na jednoho z démonů vyte-
tovaných na přední části krku. Když mi bylo dvanáct, řekl, že je to můj mazlíček. Snažil se ho využít k tomu, aby mě vystrašil – prý až si jednou najdu kluka, démon se vynoří a zabije ho. Až doteď jsem o tom moc nepřemýšlela.

„Chceš si o tom promluvit?“ zeptá se tichým hlasem, spíš jen šepem. Kdyby nezatínal čelisti, řekla bych, že je klidný. Jenže není. Nechci o tom mluvit o nic víc než na to chci myslet. Jak nás ten kretén i se svou divnou přítelkyní zamkl v ložnici. Děkuju, nechci. Fakt ne.

„Nadělali jste bordel?“ Ponořím prsty do bublin a prostředníčkem vytvořím vrchol.

„Dobře víš, že o tom s tebou nikdy nemluvíme.“ Dotkne se prsty mé ruky. Zarazím se a zpod vlhkých řas k němu vzhlédnu. Když se na mě zadívá tmavýma očima, v hrudi se mi rozbuší srdce a vystřelí mi jiskru přímo mezi stehna. „Pojď blíž.“

„Keatone...“

Protočí panenky, šplíchne mi bubliny do obličeje a opře se o stěnu vany. Znovu se na mě zadívá a zacuká mu ret. „Mám to zopakovat?“

S Keatonem jsme nikdy otevřeně neflirtovali. Ne tak zjevně, jako to dělá právě teď. To, co se mi dneska stalo, bylo strašné a lhala bych, kdybych tvrdila, že nejsem ráda, že tu je se mnou, protože se s ním cí-

tím v bezpečí. Keaton byl vždycky tichý ochránce naší party, jeho projektily jsou však neviditelné. Nikdy nevíte, kdy na vás vystřelí, dokud není příliš pozdě a nekrvácíte na chodník, zatímco se vám před očima promítá váš život.

Jsmo ve vaně. Nevím, jestli je nahý, já ovšem jsem. Ne že by nahota byla pro Kizničany problém, už jsme se nazí všichni viděli, takže na tomhle není nic divného. Zvláštní je však to, že mi tahle situace vůbec divná nepřipadá.

Přisunu se blíž, položím mu ruce na potetovaná kolena a on je roztáhne víc od sebe a posune se dál. Hlavu si položí na okraj vany. Obejme mě kolem zad a přitáhne si mě k sobě. Voda vystříkne na podlahu. Povzdechnu si a opřu se o jeho pevnou hrud'. Všechno utrpení z dnešního večera ze mě v jeho blízkosti vyprchá, jako by vědělo, že proti němu nemá šanci. Samozřejmě mě nepřekvapí, že má na sobě pořád boxerky, protože všechno to sexuální napětí je jenom v mé hlavě. Je to jednostranná záležitost. Zatímco Keaton tu jenom utěšuje Ledovou královnu Půlnočního běsnění, já tu nad nejlepším kamarádem svého bratra slintám.

Posune se pode mnou a rty se mi otře o temeno. Přejedu prstem po vytetované motorce a lebce na vnitřní straně jeho bicepsu. „Mrzí mě, žeš dneska musel kvůli mně někoho zabít.“

Ztuhne pode mnou a pak se odsune stranou. „Podívej se na mě.“ Jeho hlas je dost tichý na to, aby mě konejšil, zároveň však dost tvrdý, abych ho poslechla.

Nakloním hlavu na stranu a vzhlednu k němu. Víčka mám jak z olova. Pravděpodobně kvůli té epsomské soli, co jsem si nasypala do koupele. Zatraceně. Proč jsem to udělala?

Když mrká, husté řasy mu ovívají vysoké lícni kosti,

nepřeruší však oční kontakt. „Není nikdo, koho bych kvůli tobě nezabil.“ Odtáhne se a nechá na mně, ať jeho slova vyluštím. „Spíš mi to pomáhá,“ dodá a dlaní si promne obličej. „Ale to už víš.“

Teprve když povytáhne koutek úst, dojde mi, že jsem mu zírala na rty. Jsou měkké, ale dost plné, takže podtrhují delikátní křivku Amorova šípu. Vypadají dokonale. Na klukovi s démonickým tetováním jsou až moc krásné.

„Na co myslíš, hm?“ zamumlá tak, že ve mně probudí každý vlhký sen, co jsem kdy o něm měla od chvíle, kdy jsem je mohla mít.

Zadívám se mu do očí, povystrčím jazyk a olíznu si spodní ret. „Nejsem si jistá, jestli vůbec myslím...“

Sevře mě pevněji kolem zad a s úšklebkem sklopí oči na moje rty. „Pokračuj...“ Nakloní se ke mně tak, až se naše nosy dotknou. „Udělej to.“

Bez rozmyslu mu položím dlaň na zátylek a obkročmo se mu posadím na klín. Keaton spustí ruku na můj bok – ne na zadek, jen na bok – pak se s hloupým úsměvem znovu opře o vanu. Nezastavil mě a zdá se, že se k tomu ani nechystá. Když polkne, poskočí mu ohryzek. Než můžu vycouvat a vrátit se do koutu pro ctěnou princeznu, opřu se čelem o jeho. Keaton se na okamžik zarazí a pohlédne mi do očí. Když přitisknu rty na jeho a jemu docvakne, že zbaběle nevycouvám, konečně sjede rukou na můj zadek a otevře ústa. Sotva pochopím, že mi dovolí, abych ho líbala, málem se mi zastaví srdce. Jeho rty chutnají stejně měkce, jako vypadají. Prohloubím polibek, sevru v ruce na jeho zátýlku chomáč vlasů a mírně za ně potáhnu. Kmitnu jazykem po křivce jeho rtu. *Ježíši*. Keaton mi vklouzne jazykem do úst, položí mi na zadek i druhou ruku a přitáhne si mě na vybouleninu mezi nohama.

Zaboří mi prsty do tučných pŕlek, prohloubí polibek a zpomalí rytmus tak, až mu zarývám nehty do lopatek a otírám se o něj. Klitoris mi z toho pulzuje a zatínám stehna kolem jeho pasu, avšak nic – skutečně nic – se nemůže rovnat tomu, jak mi z toho, co tu vyvádíme, uhání srdce. V téhle pozici. Je mezi mými stehny. Mohla bych se teď a tady udělat, a on by o tom ani neměl poněti.

Vyjede mi rukou po páteři nahoru, sevře mi vlasy do pěsti a odtáhne mě od svých rtů.

Přitisknu mu palec na napuchlý spodní ret. Stejně rudý jako jeho tváře. „Nepřestávej...“ Vím, že mě chce zastavit, a jestli mě po tom všem odmítne, asi se rozbrečím.

„Zlato.“

Když mi takhle říká, žaludek mi dělá salta, přestože vím, že jeho další slova budou tvrdá. „Nemůžu s tebou tohle dělat. Oba to víme...“

Zvednu ruku k jeho obličejí a přejedu mu prstem po ostrých hranách čelistí. „Prosím.“ Očividně jsem se snížila k žadonění.

Políbí mě něžně na krk a pak mi zašeptá do ucha. „Ještě ne.“

Všechn žár z líbání a doteků se ve mně mění v tekutou lávu. „Fajn,“ zašeptám mu proti rtům. „Pak se budeš muset dívat, jak šukám s někým jiným. *S každým*. Dokud ti nedojde, že můj brácha nemá co mluvit do toho, pro koho roztáhnu nohy.“

Nijak nezareaguje. Nepřekvapí mě to, protože Keaton nikdy nedává najevo zbytečné emoce, když dojde na malicherné drama. V takovém stavu ho nikdy nepřistihnete. Nedá se ovšem říct, že nemá emoce, naopak jich má hodně – a když jim dá konečně průchod, je to požehnání.

Na krku mě zalechtá jeho temný smích. „Tak zaprvý, s tvým bráchou to nemá nic společného. Ošukám tě, kdykoli se nebude dívat. Myslíš si, že se ho bojím? Zapomínáš, že jsem ho naučil všechno, co umí...“ Sevře mi v zubech ušní lalůček. „A chceš mě pokoušet? Tak si zahrajeme, tygřice. Uvidíme, kolik tetování mě budeš stát.“

Poprvé jsem jela na motorce, když jsem utíkala před Kyrinem. Rodiče nebývali skoro nikdy doma, věčně byli někde na cestách, a pokud doma zrovna byli, máma se snažila péct. Smažila donuty, které se vám rozplývaly na jazyku a zanechávaly po sobě máslově skořicovou chuť, z níž se vám sbíhaly sliny na další ještě dlouho potom, co se snědly poslední kusy. Kyrin se zlobil, že jsem si poslední donut vzala já. Bratr byl strašně malicherný.

Přehodila jsem nohu přes jeho motorku, která byla na mě moc velká, a nastartovala ji. Neměla jsem čas přemýšlet, protože když jsem sevřela řídítka, vyrazil stroj dopředu. Naštěstí se za sídlem Nerových v Osadě nachází lesní mýtina. Netušila jsem totiž, jak zpomalit nebo zastavit. Kyrin za mnou něco křičel – asi kvůli těm donutům – a vítr mi cuchal vlasy v takové rychlosti, že jsem se neodvažovala shlédnout na tachometr. Nejdřív jsem měla strašný strach. Teprve když jsem přišla na to, co dělat se spojkou, jak přehradit rychlost a díkybohu i jak brzdit, uvědomila jsem si, jakou mám pod sebou sílu. Jela jsem lesem dál a neohlížela se. Stromy mě míjely a já jsem svištěla po prašné cestě, po stejné, kde se projížděl Kyrin. Když jste se drželi cesty, dovedla vás ke všem ostatním domům v Osadě, nikdy jsem však nejela do centra. I když jsem se toulala, nikdy jsem z téhle cesty nesjela.

Sevřela jsem řídítka a motorka vyrazila kupředu. Čím rychleji jsem jela, tím víc jsem se usmívala. Zadívala jsem se na tachometr včas, abych viděla, jak se ručička naklání na stranu, když jsem zrychlovala. Potřebuju taky jednu. Potřebuju ji hned. Nemohla jsem uvěřit tomu, že všichni bratři mají motorky, a přesto se mě nikdy nikdo nezeptal, jestli ji nechci taky. Zatracení chlapi.

Před křižovatkou jsem zabrzdila, naklonila motorku na stranu a zavřela oči, zatímco mi motor drnčel mezi stehny.

Pak jsem oči prudce otevřela, skočila na mašinu a vrhla se dopředu na mýtinu, kde nebyla žádná vyjetá pěšina. Stromy rostly daleko od sebe. Nevím, jestli za to mohla příroda, nebo jestli někoho najali naši otcové, nikde tu však neležely padlé kmeny.

Trochu jsem zpomalila, protože terén byl nejistý, ale pokračovala jsem pořád dál, jako bych věděla, kam jedu. Vítr mi dál útočil na vlasy a úsměv mě vůbec neopouštěl. Na nevyzpytatelné lesní pěšině jsem se vyhýbala kamenům a větvím a pak jsem viděla, že stezka přede mnou za pár metrů končí. Sevřela jsem brzdu a prudce zastavila, až hlína a větvičky létaly vzduchem. Dorazila jsem na okraj útesu.

„Prokrista...“ Shlédla jsem dolů. Nohy se mi pod přívalem adrenalinu třásly. Dobrých třicet metrů pode mnou se nacházelo široké jezero, zarazilo mě však hlavně to, co bylo vedle něj. Stála tam velká budova se střechou, která by mohla konkurovat stanu Půlnočního běsnění. K obloze se tyčily čtyři velké špice, stavba však nebyla z pevného plátna jako cirkusové stany, ale prosklená. Tvořily ji stěny z černého skla. Kdyby se nad vchodem nevyjímala kovová kizničská hvězda, myslela bych si, že tu pod námi celou dobu sídlí konkurence.

Motorka mi mezi nohama dál vrněla, a když jsem vytúrovala motor a začala couvat, všimla jsem si dole pohybu. Mračil se na mě Keaton, bez trička, jen v džínách.

Naklonila jsem hlavu.

On tou svou zakroutil a ukázal mi, ať jedu pryč.

Co to bylo za místo a proč je tu schované?

Doslova.

2. kapitola

Keaton

O týden později

Cartier Nerová je proslulá tím, že často skončí v pěkný bryndě. V podstatě vždycky. A to je zatracenej problém, jelikož má po ruce čtyři zbraně ochotný pro ni umírat i zabíjet. Zabíjet především, protože přesně to děláme. Často. Kvůli ní. A *my* jsme obvykle Kyrin a já.

Stačí, aby ta mrška zatřepotala řasama, a dostane, co se jí zlíbí, protože je zatracená Cartier Nerová.

Půlnoční princezna.

Ledová královna Kizniče.

Beze srandy. To pojmenování si nevysloužila kvůli svým modrozeleným vlasům – jejich barva připomíná zamrzlou vodu oceánu – ale kvůli tomu, jaká je. Chladná potvora. Její rodiče udělali chybu, když ji strčili do normální školy a nedovolili jí, aby jela s náma na turné, jsem si totiž celkem jistej, že tenhle barák i se všema pitomýma děčkama uvnitř spálím.

„Cartier!“ zařvu a její drobný tělo se zastaví právě

ve chvíli, kdy se otevřou prosklený dveře na terasu. Nehýbe se. Muzika kolem nás dál vyhrává a upocení pubertáci pokračují v tanci do rytmu písničky, Cartier mě však slyšela. Zatraceně jasně.

Když už si myslím, že se ke mně otočí čelem, vyběhne ven a zapadne mezi lidi na terase, která se táhne až k ledkama nasvícenému bazénu.

Ohrnu rty, seberu někomu pivo a vydám se za ní. Dobře ví, co dělá, spratek jeden.

Sotva vstoupím na terasu, v kapse mi začne vibrovat mobil. Odemknu ho a přijmu hovor od Kyrina.

„Je tam?“

Neobtěžuju se mu říct, že jsem ji už ztratil v davu. „Jo. Jak je na tom ta holka?“ Cartier si umí hrát na dámu, ale jakmile rozlije krev, je na Bratrstvu Kizniče, aby po ní uklidilo. Kvůli mezinárodnímu turné jsme se zrovna chystali odjet na rok z New Yorku, ona však samozřejmě musela na poslední chvíli nadělat bordel. Navíc na svoje narozeniny.

„Žije.“ Kyrin v pozadí šoupe nohama a já se zatím rozhlížím kolem sebe. Všude blikají světla, holky se smějí, kluci jsou nadrženi – nadrženci zírají na Cartier. „Možná bych ji prostě měl střelit mezi oči. Mohla by z toho udělat problém.“

Střešní apartmá Nerových na Upper East Side v New Yorku je přesně tak strohý, jak ho chtěli. Má vysoký stropy, moderní vybavení a v patře je pět ložnic. Netuším, kdy sem naposledy vkročili staří Nerovi, ale podle stavu bytu bych řekl, že tu nebyli stejně dlouho jako my, což znamená, že si tu právě dnes sedmnáctiletá Cartier hrála na královnu New Yorku, a to s neomezeným bankovním kontem. Můžu si jenom představovat, co tu všechno vyváděla.

Když ji najdu, jak sedí v křesle vedle bazénu s ně-

jakou holkou a třema klukama, okamžitě na ni upřu oči. Mezi nima stojí stůl s připravenýma lajnama koksu. Vlasy má rozpuštěný v měkkých vlnách a obličej jí pokrývá vrstva make-upu. Když otočí mezi prsty srolovanou bankovkou, rozptýlí mě to. Skloní se a vtáhne do nosu ne jednu, ale rovnou tři lajny najednou.

Očividně dává přezdívce Ledová královna nově význam.

„Ne,“ odpovím kamarádovi, kterej tak rád střílí, a zamírím k jeho sestře.

„Za chvíli jsem tam.“

Ukončím hovor, strčím mobil do kapsy, kleknu si vedle Cartier a položím jí ruku na koleno.

„Hej, kámo, sni dál, jestli si myslíš, že ti dá. Tahle šoustá jenom s učitelem.“

Ztuhnu a moje ruka na jejím stehně se napne. Cartier upírá oči na stůl, odhodlaná se na mě nepodívat.

„Cože?“ zamumlám mezi zaťatýma zubama, ale ani se od ní nehnu. Potřebuju vidět, jak zareaguje, až to ten kluk zopakuje. Jak její ostrý rysy roztají, když ten blbec prohlásí, že Cartier šuká se svým učitelem.

Někdo mi položí ruku na rameno. Prudce se otočím a vrazím mu pěstí do nosu. Na klouby na ruce mi vystříkne krev. Napřímím se. „Nedotýkej se mě, kurva.“

Obrátím se zpátky ke Cartier, která se nepohnula z místa. „Podívej se na mě.“

Neposlechne, proto ji chytím zakrvácenýma prstama za bradu a přinutím ji, aby ke mně vzhlédla. Uvidím v jejích očích oheň i led a všechno, co z ní dělá slečnu Nerovou. Její oči mě však vždycky dostanou. Nechá vám si to pro sebe už od doby, kdy jsme byli ještě děti. Kdyby to totiž někdo zjistil, Kyrim a já bychom se navzájem poslali přímo do Valhally. A právě teď nemá takovou cenu, abych kvůli ní ztratil bratra.

Možná někdy jindy.

Ale ne dneska.

„Nevěděla jsem, že jste se vrátili.“ Modrý oči si zvýraznila černou řasenkou, nebo co to holky používají, aby vypadaly jako pirátky. Když jí z ledu v očích na tvář vyklouzne slza, sevru její bradu ještě pevněji.

„Ukončíme tady ten bordel a promluvíme si.“

Konečně se mi vytrhne, otře si slzy z tváře a vstane z křesla. Z výstřihu si vytáhne mobil, zastaví přehrávání na Spotify a strčí si prsty do pusy. „Všichni ven!“

Lidi se dají hbitě do pohybu, jako by už okusili z první ruky, jaký to je, když je Cartier našťavaná. Ne-ní taková pořád, nechává si to pro lidi, který nemá ráda a nerespektuje. Takže je jak nebezpečná, tak zatraceně otravná. Hádám, že to drama z minulého týdne s tím kreténem a jeho přítelkyní vyšumělo, přesně jak jsme chtěli. Že se to nedotklo její reputace a ani ji s tím nikdo nespojuje.

Dívám se, jak se lidi šourají ven, včetně toho kluka, kterýho jsem srazil k zemi. Jeho kamarádi mu pomohli na nohy. Uchechtnu se, zakroutím hlavou, chytím Cartier za zápěstí a táhnu ji dovnitř. Podlahu pokrývájí červený kelímky, na stolech se válejí prázdný krabice od pizzy. Na jednom ze stolků ještě pořád leží koks za tisíce dolarů. Tohle je typickej domov každého bohatýho spratka, co má moc peněz a nedostatek lásky.

Popadnu límec mikiny, přetáhnu si ji přes hlavu a hodím ji Cartier do klína. „Obleč si to a nehádej se se mnou. Nemám na to náladu.“ V obývacíku se svalím na pohovku, natáhnu si nohy a pozorně ji sleduju. „Mimochodem, tvůj brácha je nasranej. Co se sakra stalo?“

„Nic,“ odsekne a natáhne si mikinu přes ten krátkej koženej top, co má na sobě a co odhaluje celému světu její plná prsa. Cartier má tělo, jaký neodpovídá je-

jímu věku. Máme důvod, proč nikdo z nás nechce mít Cartier na turné Půlnočního běsnění. A nejenom jeden.

Tím prvním je – vstupní dveře narazí do zdi, až Cartier poskočí a vytáhne hlavu z výstřihu mikiny – její bratr.

„Co to kurva bylo, Car! Zmlátilas tu potvoru do kuličky!“ Kyrin skloní hlavu až k jejímu obličejí. Cartier sebou trhne a svalí se na gauč naproti mně. „Tímhle ted’ zabíjíš čas, hmmm? Nestačí ti, že se chováš jako mrcha ve škole, musíš se ohánět pěstma i po chudáčích, jo?“

Obrátí jasně modré oči v sloup. „Uklidněte se, oba dva. K čertu. Bylo to,“ rozhodí rukama, „domluvený předem.“

Škubne mi v prstech a přisunu se blíž. Opřu se lokty o stehna. „Jak to myslíš?“

„Myslím tím,“ zamračí se na mě a já mám co dělat, abych se na ni neušklíbl. Od naší roztomilý společný koupele ve vaně se ode mě úmyslně drží dál. Což je dobře. Měla by se držet dál. Zakoktá se a tváře jí zrudnou. Vzhlídně ke Kyrinovi. „Šlo o souboj v kleci. Jako že lidi uzavírali sázky a já jsem prostě byla lepší.“ Strčí Kyrina do hrudi.

Obočí mi vyletí až do vlasů. Cože, sakra? Ona se rve v kleci?

Opřu se a zasměju se. „No, sakra.“

Cartier ještě neskončila. „A nelíbí se mi, že jste mi oba zničili narozeninovou párty a obrátili můj život vzhůru nohama!“

Kyrin zavrčí. Myslím tím, že fakt zavrčí. Líbí se mi, že když se bůh – nebo kdokoli nás stvořil – rozhodl, že z lidí nadělá roztomilý rodinky, napadlo ho „hele, co kdybych dal tyhle dva spratky k sobě jako sourozence?“ „Skončilas.“

Cartier vytřeští oči. Všimnu si, jak se jí v nich mihne strach. Obličej má bledej jako stěna. Kyrin má totiž nad sestřiným životem kontrolu, dokonce větší než její rodiče. Po tom posledním bordelu, co jsme po ní museli uklidit, se ocitla na tenkém ledě. Není divu, že Kyrin vypěnil. Zvedne se z křesla a přejde k barový skřínce vedle krbu. „Je mi u prdele, co chceš ty. Neustále pokoušíš moji trpělivost. Taký –“

„– šuká se svým učitelem,“ dodám s klidem a upřu na ni oči. Chci, aby z tohoto proklatého města vypadla a držela se od všech dál, to především. Záležitost s učitelem nechám být, protože ho můžu zabít pozdějc. S kolika lidma se do prdele vychrápala? A proč jsem předpokládal, že je panna? Jo, už vím, protože byla pod zákonem, a navíc jsem si myslel, že je chytrá.

Cartier ztuhne a ruku v klíně sbalí do pěsti. „On lhal. Jarrod je do mě udělanej, co jsem nastoupila do školy.“

„Seš sakra pod zákonem,“ pronesu s klidem. Nikdy jsem nemusel mluvit se vztekem v hlasu, ale Cartier pozná, kdy se zlobím. Kdy jsem naštvanej. Kdy mám jakoukoli náladu. Mám Cartier v hlavě ode dne, kdy se narodila.

Všimnu si chvíle, kdy se rozhodne vzbouřit. Kdykoli se chystá lumpačit, modrý oči ji zazáří jasněji. „Byla jsem.“

Sklapnu pusu.

„Je to pravda?“ Kyrin si výměny mezi mnou a svou sestrou vůbec nevšimne. Ani se nehnul z místa. Spíš pro její bezpečí než pro svoje. „Šukáš s učitelem?“ Kyrin popadne láhev whisky a tiše zakleje rumunsky, než projde mezi rozházenýma odpadkama a zmizí v patře.

Počkám, až se za ním zabouchnou dveře, než konečně prolomím ticho. „Šukáš s učitelem?“

„O co ti jde, Drákulo?“ Opře se do gauče a přehodí si nohu přes nohu. „Říkals, že si zahrajeme.“ Olízne si spodní ret. „Tak pojďme na to.“

Zatnu zuby tak silně, až skoro zaslechnu slabý prasknutí, který mi vibruje lebkou. A nedělám to kvůli hloupý přezdívce, co mi dala. „Myslíš si, že je to zatraceně vtipný?“ Předkloním se a opřu se lokty o stehna. „Víš, kam tě pošle?“

Cartier povytáhne obočí. „Musím tě opravit. Vím, kam mě *chce* poslat. A umím svého bráchu zpracovat.“

Má pravdu, fakt to umí, teď se však plete. Tentokrát ho nezpracuje. Kyrin ji nejspíš pošle do kláštera v nějakým zapadákově. Nechám ji, ať na to přijde sama.

Cartier pomalu vstane a udělá ke mně pár dlouhých kroků. Prsty mi zacukají, opřu se do starobylý viktoriánský pohovky, uculím se na ni a roztáhnou nohy.

„Tentokrát nepřestanu...“ varuju ji, když se mi posadí na klín. Cartier pro mě není zakázaná. Nikdy jsem to tak nechápal. Vždycky jsem věděl, že je moje. Byla to jenom otázka času. Ten čas pořád ještě nenastal, to však neznamená, že si s ní nebudu hrát, zatímco hodiny tikají.

Nakloní hlavu na stranu, až její dlouhý modrozelený vlasy sklouznou na pohovku. „Pročpak?“

Položím jí ruce na stehna, roztáhnou jí nohy ještě víc a přisunu si ji k tvrdému péru. Kruci. Je pro mě těžká tak akorát a její pokožka je stejně hladká, jak vypadá. Je jako kašmír za chladného dne. „Protože už nejsi pod zákonem.“

„Jo ták.“ Vystrčí spodní ret a já se musím ovládnout, abych do něj nekousl. „Velkej zlej Keaton Cicero, kterej zabíjí lidi...“ skloní se a dotkne se rty mého ucha, „... a další věci.“ Krev se mi promění v led. Cartier se

nadzvedne a zakmitá na mě obočím. „A on čekal, až moje maličkost dosáhne legálního věku na sex.“

V hrudi mi zaduní smích. Cartier však sklouzne úsměv z tváře, protože ji vzápětí chytím za krk a hodím ji na gauč. Přinutím ji rozevřít nohy a vkláním se mezi ně. „Děckám neubližuju.“

Cartier je strašná divoška. Bezhlavě vrtí zadkem, protože ví, že kdyby na ni kdokoli zíral moc dlouho, budou padat hlavy. S takovým pocitem moci pak ovšem přichází i hloupost. Tahle holka však ví, jak ji zužitkovat.

„Tak mi ubliž.“

Přesně o tomhle mluvím. Nechci připomínat, že ta mrška odhodila panenství, jako by to nebylo to jediné, po čem všichni kluci i muži z Kizniče toužili. Je zatraceným svatým grálem naší generace, a ona prostě někomu dovolí, aby ji o to připravil, jako by byla tupá roztleskávačka, která třese pom-pomy, když její ubohý kluk skóruje v posledních minutách zápasu.

„Budu ho z tebe prostě muset...“ Sklouznu opatrně rukou k lemu její sukně a vytáhnu koženou látku nad její zadek. Když jí přejeđu konečky prstů po hladkém rozkroku, uculím se. „... vyšukat.“

Koukne na mě laníma očima plnými klamu, pomalu položí ruce na lem její mikiny, co má na sobě, a přetáhne si ji přes hlavu. Její modrozelené vlasy se rozprostřou jako přílivová vlna, pak odhodí mou mikinu vedle nás na zem. Svaly na stehnech se mi napnou a krev ve mně zajiskří. Rozepne si korzet na hrudi a chytí mě za bradu, zatímco se nad ní skláním. „Můžeš to zkusit.“

Sevru jí hrdlo a přitáhnu si její rty ke svým. Kručinál. Chutnají jako lízátko, její jazyk je však přímo zbraň. Cartier mi stiskne nohy kolem pasu. Vzhledem

k tomu, že má vyhrnutou sukni, neobtěžuju se ji svlíkat. Rozepnu si knoflíky na džínách a stáhnou je níž jen tak, jak potřebuju.

Cartier se kousek odsune. „Máš kondom?“ Její těžkej dech mi ovane vlhký rty.

„Vypadám snad jako Killian? Nenosím kondomy po kapsách.“ Sklouznu jí rukou po zadku, přejedu ukazovákem mezi pŕlkama až k vlhkým záhybům a strčím ho dovnitř. Prst mi obklopí teplo. Mírně zasténám a potlačím zavrčení. „Vytáhnou ho. Nemám zájem o tvou kopii.“

Cartier se zahihňá a sevře mi ruce kolem krku. Na okamžik mě rozptýlí, jak moc se naše pokožky liší. Její je čistá a bez chybičky, moje hustě potetovaná.

Roztáhnou jí nohy, kleknu si mezi ně a přitisknu jí palec na rty. „Otevři.“

Rozevře napuchlý rty, zadívá se mi do očí a sevře v puse můj palec. Ví dobře, co dělá. A dělá to sebevědomě, jako by si přehrávala tuhle scénu v hlavě už tisíckrát.

Je zatraceně arogantní z pomyšlení, že jí dám svoje péro.

Zavrtím hlavou. „Ale, ale, tygřice. Musíš poslouchat instrukce. Otevři tu pusu pořádně.“

Znovu rozevře rty, já jí strčím do pusy dva prsty a zatlačím je až do krku. Triumfálně zkroutí koutky. Přimhouřím oči. Nedává se. Pozdějc ji za to plácnu.

„Plivni.“ Zvedne se na loktech, a aniž by přerušila oční kontakt, plivne mi do dlaně. Nanesu si sliny na žalud a zbytek z ruky slíznu. Skloním se zpátky nad ni a přisunu se k jejímu rozkroku. Stále na mě lstivě zírá, jako by věděla něco, co já ne. Nepřekvapuje mě to. Zahráváme si s lidskou myslí a Cartier tancuje kolem těch našich. Žádná holka se jí nepodobá.

„No tak, už —“ Zavře pus, protože se do ní zanořím. Než jí však moje koule dopadnou na zadek, ucítím trháni bariéry.

Sevřu jí hrdlo a přinutím ji, aby se mi zadívala do očí. Po spánku jí sklouzne jediná slza, ústa má však zavřená, jako by ji fyzicky bolelo se pohnout, byť o centimetr. V rysech má vyrytej vzdor. Nad tvářem a s dokonalýma hlubokýma dolíčkama, který se objeví, kdykoli se usměje. Nad mírnou křivkou horního rtu, díky níž ten ret vypadá ještě větší. A samozřejmě v očích. Mají stejnou barvu jako její vlasy a řasy má tak tmavý jako přírodní kořínky.

„Co to má sakra znamenat, Cartier?“ zavrčím jí do rtů. Opatrně šeptám, abych neprobudil velkého zlého vlka, kterej v patře kypí vzteky. Ohrnu rty, ne však odporem. „Seš panna?“

Vyprostí mi tvář ze sevření a já pustím její krk. Položím jí ruku na stehno.

„Udělej to.“ Její slova mi stisknou srdce stejně, jako v sobě stiskne můjho ptáka. „Nechci, aby mě o to připravil někdo jinej, tak prosím, Keatone, udělej to ty.“

Pomalůčkou zakroužím boky a otestuju vstupní bránu do jejího těla. Koutky očí jí zacukají, pánví mi však hladově vyjde vstříc.

„Jsem si celkem jistej, že už je to moje,“ zavrčím jí do rtů a polknu její vzdech.

Cartier se odtáhne, vyplázne jazyk a objedá ostrou linii mojí čelisti, než mi začne okusovat lalůček. „Prozatím.“

Ponořím se do ní hlouběji, Cartier vyjekne a zahryzne se mi do ramene. Hezky. „Pořád se musíš chovat jako rozmazlenej spratek.“ Pomalu se vytáhnou a syknou, jak mě to tření dusí. „Tohle je rozhodně moje.“

Jakmile nasadím tempo, Cartier mi zaryje prsty

do ramen. Dívám se, jak se jí v obličeji střídají emoce. Nejdřív bolest. A ještě větší bolest, když zatíná bílý zuby do spodního rtu, aby nekřičela. Jakmile konečně uvolní stehna a dá mi víc prostoru k pohybu, protočí panenky. Přísahám, že v tu chvíli to pochopím. Vím, že tuhle holku zničím, ošukám, zlomím a poskládám zase dohromady.

Olíznu jí slanou pokožku na klíční kosti a drsně ji kousnu. „Vypadáš pode mnou zatraceně dokonale, zlato.“ Naskočí jí husí kůže. Uculím se proti jejímu krku. „Ne, nikam sakra nepůjdeš.“

Chytím ji kolem pasu, posadím se na gauč a přesunu si ji na klín. Odhodí si dlouhý vlasy z obličeje a položí mi prsty na tvář. Chci se od ní odtáhnout, protože se mi nelíbí, jak příjemnej je to pocit. Chodím za ní, pokud ji potřebuju, ovšem když jsem v ní, připadá mi, jako by spíš ona přišla za mnou.

„Ted’ držíš otěže ty. Ojed’ mě.“ Pomalu se zvedne asi do poloviny a pak zase sklouzne dolů. „Sakra.“ Opřu se dozadu a sevru ji v pase. „Máš šedesát vteřin na to, aby sis na moje péro zvykla, než tě opíchám přesně tak, jak to mám rád, Cartier.“

„Ale...“

„Padesát čtyři...“

Vykulí oči a na mým zátylku si proplete prsty. Neohrabaně se nade mnou zavrtí, jako by se snažila najít rytmus.

Nedokážu skrýt smích.

Praští mě do hrudi. „Já se tu krucinál učím! Tak pomůžeš mi s učením, nebo se mám obrátit na někoho jiného?“

Můj smích okamžitě odumře a povytáhnu koutky rtů. „Jestli půjdeš za někým jiným, zabiju ho.“ Položím jí ruce na parádní zadek a začnu ji na sebe navádět. „A víš kurva dobře, že to udělám.“

Obrátí oči v sloup a zajede mi rukama do vlasů. Zatahá za ně ve stejnou chvíli, kdy po mně sjede a zatnou se jí břišní svaly. „Je to jako tanec.“ Uculí se a povytáhne dokonalé obočí.

Vstanu z gauče, pevně ji chytím za zadek a zamířím s ní k pianu v koutě. Tentokrát jsem za to nesourodý harampádí, kterým její rodiče zařídili tenhle bejvák, aby dceři vynahradili lásku, vděčněj. Položím ji na křídlo a pohladím ji po dokonalých kozách. Prašším do nich ze strany, až se zatřesou, vsaju bradavku do úst a vzhlídnu k ní.

Cartier se zvedne na loktech a stiskne nohy kolem mého pasu. „Ach... to je...“

Sevru v zubech měkkej vrcholek, až překvapeně poskočí. Olíznu ho, zatímco ho dál držím mezi zuby. Její obličej se uvolní a hlavu otočí na stranu. Povolí svaly a líně se usměje. Byl jsem v týhle holce a kurva... Připadám si jako divoch. Každá část mojí duše chce zajistit, že se k ní nikdo nepřiblíží.

„Základní pravidlo sexu...“, zamumlám, zatímco ji líbám na žebra a snažím se nereagovat na omamnou vůni jejího parfému. „Můžeš šukat jako děvka, i když děvka nejsi.“

„Hmmm, to zní jako dobrá zábava.“ Mírně roztáhne nohy a já jí olíznu vyčnívající pánevní kost.

Cartier zbožňuje adrenalin, vždycky to tak bylo. Miluje vzrušení. Takže si uvědomuju, že možná dost dobře podporuju její závislost. Jenomže mi na tom prostě nesejde.

„Co to děláš?“ pronese tichým hlasem, zatímco kloužu jazykem po hladký pokožce mezi jejími stehny. Chytím ji za kolena a odtáhnou je od sebe ještě víc. „Keatone, jsem celá od krve.“

„No právě.“ Olíznu jí poštěváček, pod Cartier po-

volí lokty a dopadne na dřevěný víko. Pomalu kroužím jazykem, sježu jím do rozkroku a sajů krev rozmazanou mezi stehny. Když mi kovová chuť sklouzne do krku, zastěnáám a znovu přilepím rty na ten uzlík nervů. Sajů ho, olizuju a pronikám do ní jazykem, protože je mi jasný, že po tom touží. Přestože ji chci zlomit, vím, že tohle potřebuje. Nemůžu teď být sobeckej – tentokrát ne. A tím tentokrát myslím jenom následujících pět minut.

Cartier se začne svíjet a otáčet, její zpocený nohy mi kloužou v rukou. Vyklene na křídle záda, proto jí položím dlaň na podbřišek a zatlačím ji zpátky. Její tělo se pod mým dotekem chvěje, ale nepouštím ji. Zakryju jí rozkrok pusou, přitlačím jazyk na klitoris a pak ho vnořím do ní. Cartier se přestane ovládat, zarývá mi nehty do skalpu a z hříšných rtů jí nekontrolovaně unikají steny.

Napřímím se a plesknu jí mezi nohy. „Zmlkni. Nerad bych, aby tvůj brácha viděl, co právě dělám s jeho drahocennou sestřičkou.“

„Teď já...“ Zase se zvedne na loktech a přitiskne chodidlo na moje péro.

„Už jsi někdy chlapovi kouřila? A dávej si pozor, co mi odpovíš, protože už teď se pohybuju na tenký hranici, když ti to dělám tak, jak potřebuješ, místo abych tě šukal tak, jak chci.“

Rozcuchaný vlasy jí spadají na štíhlá ramena a přitahují pozornost k zarudlým tvářím a napuchlým rtům. Tenká vrstva lesknoucího se potu na její hladký opálený pokožce mi taky nijak nepomáhá. Odteďka vím, jak Cartier Nerová vypadá po sexu, a jsem si celkem jistej, že se postarám o to, aby to nikdo jinej neviděl.

Pomalu otočí hlavou ze strany na stranu a ostýchavě se usměje. „Ne, ale koukám na porno.“

Uchechtnu se, letmo se mrknu kolem, popadnu ji za stehna a potáhnu po pianu níž, až leží v dokonalý poloze pro mýho ptáka. „Bohužel pro tebe se to, co se mi líbí, nenaučíš na Pornhubu.“ Sjedu prstem mezi jejími vlhkými záhyby, nanesu si její šťávy na žalud a zbytek olíznu.

Cartier vykulí oči, a když se usměje, tváře se jí nafouknou. „Chci zkusit, jak chutnám.“

Do prdele. Ponořím se znovu do ní a divoce zasýčím. Cartier se svalí zpátky na piano a tiše zasténá.

Položím jí ruku na hrdlo a sevřu. „Zmlkni. Ani nedutej.“

Stiskne rty mezi zuby a já do ní tvrdě přirazím. Zasnouvám se hluboko, až nohy piana na mramorový podlaze vržou. Vypadá jako hřích v rouše anděla. Jak do ní dál buším, nedokážu jasně vidět. Využívám piano jako kotvu pro svou divokost.

„Hodná holka.“ Pustím její krk a strčím jí prsty do úst. Zatímco se mi svírá kolem péra, koule mi ztuhnou. „Chceš víc?“

Neodpoví, proto zpomalím. Zadívá se mi do očí a neuhýbá, jako bychom byli na základní úrovni propojení hlubokými kořeny.

„Keatone!“ zasténá tiše a tváře jí pokryje ruměnec.

„Použij kruci slova, Cartier. Mluv. Co chceš?“ Položím jí předloktí na podbřišek, abych ji udržel na místě, a dál do ní přirazím.

„Chci se udělat.“

„Jo? Kde?“ Olíznu si rty. Po čele mi stéká pot. Čím dýl jsem v ní, tím víc se přestávám ovládat a toužím na tý dokonalý pokožce zanechat otisky.

„Na tvém péru.“

Mozek mi zkratuje. Znovu ji popadnu za krk, zvednu ji a stáhnu nás na podlahu, k sobě na klín. Když se

tentokrát posadí, zadívá se dolů na mě s ohněm v modrých očích. Plácnu ji tvrdě po zadku a stisknu jí půlku. „Tak mě pořádně ojed’.“

Po kůži jí stéká pot, po drobným pupíku a zakřivených liniích břišních svalů. Zkušeně na mně rajtuje, jako by to dělala už roky.

„Kurva.“ Sevru jí boky tak tvrdě, že vím, že tam zůstanou modřiny. To se mi líbí.

Znovu mi stiskne stehna kolem pasu.

„Krucí...“ vydechne, skloní se a přilepí ústa na moje rty. „Už...“

Sevru v zubech její lalůček a zašeptám: „Udělej se pro mě jako hodná holčička.“

Její svaly se uvolní a tělo se jí nade mnou svíjí. Nepouští ze mě oči. Dál do ní přirážím a dívám se, jak se jí rozšíří oči a rty vytvoří překvapený O. Pak se mezi náma rozlije horká tekutina a Cartier se na mě svalí.

Zvednu ji jako panenku do kleku a zastrčím jí vlasy za ucho. Vidím, že je unavená. „Budeš muset zapracovat na výdrž, zlato.“

Když v drobný ruce sevře můj klacek, oči jí zasvítí. Prsty nemá dost dlouhý, aby se dotýkaly. Navede si péro k ústům.

„Krev?“

„Hmmm.“ Znovu jí zastrčím vlasy za ucho. „Červená ti fakt sluší.“

Povytáhne koutky rtů, než mě vsaje do teplý pusinky. Pozoruje mě, jak zareaguju. Mám pocit, jako by pro tohle byla zrozená.

„Kurva!“ Zanořím jí ruku do vlasů a jemně jí masíruju skalp. Mám to ale kliku. „Dobře. Teď...“ Polkne mě celýho a já jenom sleduju, jak v jejím krku mizí každý centimetr. Zatřepotá na mě řasama, olízne mi žalud a odtáhne se.

Omotám si její vlasy kolem zápěstí, trhnu jí hlavou vzhůru a opřu jí péro o rty. „Co to sakra bylo? Lhala jsi mi?“

„Ne, ty pitomče. Teď si lehni a mlč už.“

Do prdele, budou s ní problémy. To už mě však zase obklopí teplo a všechny myšlenky se mi rozletí. Pohybuje ústy, saje a škádlí mě, až cítím, že se blížím k vrcholu. Zapumpuje rukou, vezme do rtů koule, kmitne jazykem a já ztratím sebeovládání. Vystříkám se jí na obličej a ona olíže každou kapku, jako by to byla prokletá šlehačka.

Otře si sperma z tváře a vsaje prst do úst. „Chutnáme fakt dobře.“

Zasměju se a dívám se, jak se převrátí na bok. Popadne mou mikinu, aby si ji přetáhla přes hlavu. „Jestli Kyrin sejde dolů a uvidí to, určitě nás oba zabije.“

Natáhnu se po ní, chytím rukáv a zastavím ji. „Myslím to vážně, Cartier. Tentokrát to Kyrin nehraje. Rozhodně nepojedeš na turné s Půlnočním běsněním.“

Úsměv jí opadne z tváře a pokryje ji smutek. „Já vím. Ale nějak se zabavím.“

Vstanu a natáhnu si džíny.

Cartier nakloní hlavu, zatřepotá na mě řasama a poklepe mě drobnou pěstí do hrudi. „Není třeba mě podceňovat. Umím se o sebe postarat.“

Zakřením se na ni, chytím ji za zadek a přitáhnu ji k sobě. „Všechno nejlepší, tygřice.“

Upraví si koženou sukni a přes rameno se na mě usměje. „Děkuju za dárek.“

3. kapitola

Cartier

D o pokoje ráno pronikají jasné paprsky slunce. Otevřu oči a zakryju si je rukou. Svaly mě bolí, jako bych celý den cvičila. Kruci. Včera večer jsem ošukala Keatona – nebo spíš on mě – a teď musím zakrýt modřiny na krku a nohou, než půjdu přemluvit svého šíleného bratra, aby mě neposílal do tajného kláštera někde v prdeli jenom proto, že se nedokáže vyrovnat s tím, že si jeho sestřička užívá sex. A večírky.

Protáhnu si ruce nad hlavou, popadnu mobil a otevřu Instagram. Na téhle škole nemám „kamarády“ z jistého důvodu. Kyrin s nimi buď spí, nebo je zabíjí, proto jsem se už dávno naučila, že je lepší držet si lidi od těla. Chtějí se se mnou přátelit, protože jsem oblíbená, nikdy si však s nikým nevytvořím bližší vztah. Nikdy se v nikom nesnažím probudit pocit, že je pro mě důležitý. Mám kamarádky v Půlnočním běsnění a pak bratry. Nikoho dalšího nepotřebuju a stejně si myslím, že bych mezi jiné lidi nezapadla.

Na Instagramu proletím domovskou stránku. Sleduju jenom lidi, které chci na stránce vidět, což jsou

v podstatě všichni z Půlnočního běsnění. Nikdo ze školy. Ovšem skutečnost, že mám už teď – přestože jsem zatím vůbec neúčinkovala v Půlnočním běsnění – přes deset tisíc sledujících, mi napovídá, že mě většina spolužáků a jejich kamarádů sleduje.

Zastavím se u snímku Keatona, který někdo pořídil minulý týden. Sedí na své matně černé motorce od KTM a předvádí skok. Bez trička, s černou helmou, v roztrhaných džínách a těžkých botách. Ten pitomec si na tenhle kousek ani nevzal výstroj. Ovšem hlouposti stranou, vím, že je vším, co jsem kdy chtěla, ale neměla mít.

Přepnu mobil do režimu selfie a vyfotím svoje oči vykukující z černé saténové příkrývky. Ústa mám zakrytá. Je to snímek zblízka, proto mi na něm jasné raní slunce ozařuje rysy v obličeji víc než obvykle. Moje oči vypadají nadpřirozeně, skoro jako Killianovy.

Naťukám do popisku známý verš z písničky od Ciary a pak fotku zveřejním.

Přehodím nohy přes okraj postele, shodím ze sebe příkrývku a zamířím do koupelny. Musím zakrýt stopy a potřebuju to udělat co nejlíp. Přisahal bych, že Kyrin dokáže vyčmuchat kulišárnu líp než bígl.

Odvedu tu nejlepší práci a zakryju podlitiny kouzelnými věčičkami zvanými korekční tyčinka a krycí přípravek. Rozcuchám si vlasy, abych vypadala, jako že jsem se právě probudila. Potom projdu dlouhou chodbou a seběhnu po zatočeném schodišti.

„Ránko!“ Vrazím do kuchyně, právě když se Kyrin otočí s hrnkem kávy v ruce.

Překříží si nohy v kotnících a pozoruje mě přes okraj šálku. „Na někoho, jehož budoucnost je nejistá, seš nějak moc veselá.“

Ignoruju bolest, kterou mi jeho slova způsobí, vezmu si z lednice džus a otevřu víko.